

Ob siničjem pogrebu.

(Konec.)

obral je kos deščice. Nato pa je jel kopati sredi trate grob Mehka je bila tam zemlja, in šlo je hitro izpod rok. Misli je Blaž veliko pri kopanju in domislil se je tudi sinice-žarice.

Živela je sinica-žarica v zelenem gozdu. Lepo je skakljala od veje do veje in je čebljala med sestricami najlepše. Vedno je bila dobre volje. Rade so jo imele sestric

in rade so jo poslušale. Izlegla se je pod Vitrancem v tihem logu. Še mlada se je napotila iz gorskih krajev v zelene doline, v cvetoče daljave.

Veliko sveta je bila obhodila sinica-žarica. Še celo na Dolenjskem je preživela mesec. Stanovala je v zelenem gaju kraj tihe, širne Krke. Čebljala je tam in se je veselila. Poznala je celo Mlinarjevo Anico, katere se niso bale ptice. Sedla ji je večkrat na rame. In zasmejala se ji je Anica in ji govorila:

„Ej, sinica-žarica, iz gorskih krajev si prišla. Pa kako je tam gori?“

Čebljala je sinica žarica. Lepo pesem ji je čebljala o lepoti gorskih krajev. In zamislila se je Anica in je morda zahrepenela v gorske kraje. Rahlo je prijela drobno ptico in jo izpustila.

„Pojdi, sinica-žarica,“ je rekla. „Pojdi v svoj dom, ker doma je najlepše, ah, najlepše... Pojdi, sinica-žarica.“

In odhitela je sinica-žarica na bližnje drevo. Sedela je tam gori in bila žalostna. Ah, noče je Anica in jo podi od sebe. Tako lepo bi ji čebljala vse lepe dni, da bi ji ne bilo dolgčas. Pa je noče Anica in je ni mara poslušati.

Drugo jutro pa je pohitela k nji in ji spet sedla na rame; zasmejala se je Mlinarjeva Anica in je govorila:

„Ej, sinica-žarica, pa še nisi šla domov v gorske kraje? Pojdi, pojdi! Doma je najlepše, ah, tako prijetno...“

In spet je prijela sinico in jo izpustila. Žalostna je čepela sinica-žarica tam na veji in ni čebljala ves dan. Okrog bele hišice je letala potem, in večer se je že delal. Pri okencu je zagledala luč in je pogledala v sobo. In videla je takrat Anico. Pri mizi je sedela in bridko jokala.

Hudo je bilo sinici-žarici. Potrkala je na okno s kljunčkom.

Dvignila je Anica glavo in je stopila k oknu. Odprla je okno, in sinica-žarica je sedla na njeno rame in se je pritisnila k njenemu licu.

„Spet si tu, sinica-žarica?“ je govorila Anica in se ni smejala. „Nisi šla še domov? kaj ti ni nič hudo v tujem kraju, sinica žarica? Prijetno je doma in bridka je tujina.“

In spet je zajokala mala Anica.

„Pojdi domov, sinica-žarica,“ je nadaljevala „Tudi jaz odrinem jutri iz domačega kraja... Daleč, čez petsto gora...“

Pobožala je Anica sinico-žarico in jo je postavila na okno.

„Pojdi, sinica-žarica, ker noč se že dela. Čez leto pa pridi spet in at se morebiti vidiva.“

Zaprla je Anica okno, in sinica-žarica je odletela proti gozdu. Na veji sedela dolgo, dolgo in ni mogla zaspati. Nedaleč od nje so pljuskali no zeleni valčki širne Krke ob sive skale, in na nebu so gorele zvezde. A je jesen.

Drugo jutro pa je vstala sinica-žarica in je odhitela iz tihega loga raj mirne Krke. Hitela je naprej proti gorskim krajem. Žalostna je bila in vedela mnogo pripovedovati sestricam, ki so samevale po zelenih vejah. pride jesen, pa pohiti spet nazaj v sive daljave in potem se vrne ve- in lepo ji bo v gorskih krajih . . .

Domislil se je Blaž sinice-žarice, ko je kopal grob ubiti ptici. Žalostno mu je bilo pri srcu in žalosten je metal črno prst iz jamice po trati.

Glej, tam leži ubita sinica, in to je najbrž ona sinica, ki je bila na solenjskem. Mogoče se je bila ravno danes napolnila v daljno, veselo tujino. Za pot se je mislila okrepčati, ko je postala pred „stalico.“

In skočila je na jeziček in pokrov je padel. V naslednjem trenutku se je zavrtila in je bila mrtva . . . Uboga sinica-žarica, nikoli več ne prideš v veselo tujino in nikoli več ne vidiš postrežne Mlinarjeve Anice! Vrnila se je bila iz tujine; a ti ji ne sedeš nikoli več na rame in nikoli več ji ne poš čebljala. Črna prst te bo zakrila v tistem gorskem kraju, in pomlad te ne bo prebudila več . . .

Izkopal je Blaž grob. Na dno je položil deščico in potem se je obrnil k sinici. Lepo je bilo njeno perje, tako kot ga ima sinica-žarica. A blaž ni čebljala več veselo in zgovorno kot tam doli pri Mlinarjevi Anici. Na vselej se ji je zaprl kljunček, na veke ji je utihnilo čebljanje. Da ni bilo srečnega Blaža, pa bi bila lahko čez nekaj dni tam v daljni, solnčni tujini.

„Odpusti mi, sinica-žarica,“ je izpregovoril Blaž žalostno. „Odpusti mi! Lep bo tvoj grob. Spomladi bom zasadil pisanih rož okrog njega in visoko ograjico bom naredil . . . In lepo in mirno boš počivala tu, „sinica-žarica!“

Dolgo, dolgo je gledal Blaž ubito ptico. Potem jo je pa prijel in jo ponese k grobu. Položil jo je na trato in se ni mogel ločiti od nje.

Takrat pa so sedle na bližnjo smreko sinice in so začebljale. Zdelo se je Blažu, kot da so prišle k pogrebu sestrice-žarice in jo hočejo videti še enkrat. Mirno so sedele tam na veji in so se oglašale z žalostnim, drobnim glasom. In tudi solnce je pogledalo takrat izza oblaka, in prikazal se je velik kos modrega neba. Šumel je rahel veter med drevjem in rumeno listje je padalo na tla.

„Oj z Bogom, sinica-žarica,“ je izpregovoril Blaž s tresočim glasom, in v očeh se mu je zasvetila solza. „Lepo je bilo tvoje življenje in veselo v solnčni tujini. V gorskem kraju si se izlegla in v gorskem kraju te je srečala žalostna smrt.“

In takrat je položil sinico-žarico v grob. Še enkrat jo je pogledal in potem jo je pričel zaspati s črno prstjo. Žalostno so čebljale sinice tam

na bližnji veji, kot bi vedele, da je zakril na veke črni grob njihovo drago sestrico-žarico. Tisti jasni kos modrega neba so zakrili oblaki in solnce se je skrilo za njimi. Močnejše je potegnil veter, in listje se je usipalo z glasnim šumom na tla.

Dolgo se ni mogel ločiti Blaž od groba. Dva podleska je položil čezenj navzkriž in potem je odšel proti domu žalosten in skesan. —

Ko je prišla pomlad, je zacvetelo okrog groba sinice-žarice nebroj lepih rož. Lepa ograjica je bila narejena okrog groba, in nihče se ga ni upal dotakniti, ker je vedel vsakdo, da je tam pokopana sinica-žarica. Večkrat je sedel žalosten in zamišljen kraj groba Blaž. Prijetno so dehtele rože. Kroginkrog po gozdu so pa prepevale ptice in so se veselile pomladi. Sedel je kraj groba Blaž in je sanjal o sinici-žarici. Globoko v črni zemlji pa je spala sinica-žarica, kakor bi sanjala pokojno o solnčni tujini in srečnih dneh tam dolí . . .

Jož. Vandot.

Sin povodnega moža.

Kratkočasno je bilo poslušati našega deda. Vselej popoldne, ko so čuvali nas otroke v prijetni senci na vrtu, so radi pripovedovali, da je bil krajši čas. Potegnili so mehur iz žepa, nabasali pipo s tobakom in jo prižgali. Puhnilo so par dimov predse in začeli. Kratkočasno jih je bilo poslušati — in kakor bi mignil, je minulo popoldne. Pa so prišli mama s polja, in ded so nas pohvalili:

„Pridni so bili, Neža, pridni. Noben se ni genil . . . Lej, pipa mi gori lepo in v redu. Saj pravim — moja pipa“.

Naš ded so hvalili vedno svojo pipo. Nihče se jim ni mogel bolj prikupiti, kakor če je pohvalil njihovo pipo. To smo vedeli tudi otroci; in kadar smo hoteli slišati lepo povest, smo hvalili pipo . . . In tako je bilo tudi tisto popoldne. V senci naš vrtu smo sedeli. Gorko je bilo na zemlji, in muhe so bile nadležne. Na nebu nobenega oblaka in nobenega vetra v dolini . . . Ded so se bili nekam zamislili, in tudi Smrekarjev Anton se je zamislil. To je bil tisti blede deček, ki se je zatekel včasih k nam in je le redkokdaj izpregovoril besedo. Ded so molčali in vlekli iz pipe. Dolgčas nam je bilo. Pa se je oglasil Brumnov Ivan, ki je bil najbolj poreden izmed nas:

„Lepo vam gori, dedek. Kadi se kakor kopa, ki jo kuha Zep v Gobelah.“

Šmentrej, da — moja pipa“, so odgovorili ded, in tedaj se jim je razvezal jezik. Vzeli so pipo iz ust, otrkali pepel in jo nabasali z novim tobakom.

„Pa vam je dolgčas? Pa bi radi slišali katero? . . . No, no — dobi se pa še katera. Da, da . . .“

In ded so puhnilo oblak dima v zrak in pričeli.